

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Divi Bambergenses S. Henricvs Imperator S. Kvnegvndis
Imperatrix S. Otho Episcopvs**

Gretser, Jacob

Ingolstadii, 1611

II. De liberatione Vuitischardi, & de periculo maris eodem liberato.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41527

contingere præsumpsi, quomodo percussus sum. Illis verò attonitis, & quid agerent, inquirentibus; Pontifex eorum: Aedificate, ait, hic domum Dei vestri iuxta ædem Teutonicæ Dei, & colite eum pariter cum Diis vestris, ne fortè indignatus interitum huic loco quantocyus inferat; qui præcepto eius paruerunt, & vsque ad reditum piissimi Apostoli sui Othonis in hoc errore permanserunt.

Deliberatione VVirtschachi, & de periculo maris eodem liberato.

CAPVT SECVNDVM.

Ed interim nõ destitit diuinæ pietatis prouidentia, quæ semper conuersionem errantium desiderat, paterna eos lenitate redarguere, per quandam potentissimum de ciuibus suis VVirtschachum nomine, mirabiliter ab hostium captiuitate & maris periculo liberatum, quod nullatenus silentio pretereundum est; maximè eum per absentem licet beatissimum Pomeranicæ gentis Apostolum, tam euidentis miraculum Christi operati sit dignatus. Siquidem orientalis est regio Barbarorum Pomerania, habens ex latere prouinciam Danorum, mari interiacente; tantaque est maris latitudo vtramque diuidens regionem, vt qui in medio nauigans serenissima die positus fuerit, vix prouincias has ad instar minimæ nubis considerare valeat.

Vide edit. Casp. cap. 13.

VVirtschachus ciuis Stetinensis diuissimus.

Captus à Danis.

Hic itaq; ciuitatis Stetinensis gloria ex diuitiis inter suos opinatissimus, frequenter in prouinciam Danorum nauigare, & prædam ex ea agere solebat: sicut & illi è contra in Pomeraniam crebras incurfiones piraticas faciebant. Sed eo tempore, quo ciuitas sua apostasiam, vt prædiximus, incurerat, idem præpotens vir VVirtschachus, copioso sex nauium apparatu, Danos sibi infensos petebat; & non præuisas incidens infidias, cum omnibus suis captus est; sociisque crudeliter

litter strangulatis, ipse solus carceri traditur, collo, pectore, manibus, pedibusque graui catenarum nexu, quæstus duntaxat gratia, compeditus.

In hac arctissima reclusionem positus, singulisque momentis, quando ad mortis atrocissimum supplicium traheretur, suspectus, piissimi Apostoli sui memoriam reuoluere cepit, à quo ipso dudum de sacro Christi fonte susceptus erat, & salubri lacrymarum imbri perfusus, hanc supplicem Domino ex omnibus cordis medullis profudit orationem: *Domine Deus omnipotens, qui nos ad cognitionem nominis tui per os sancti Patris nostri Ottonis Episcopi venire tribuisti; miserere & succurre mihi in hac tribulatione, per eius beatissima merita, qui me licet indignum de sacro nauæ regenerationis lauacro suscepit, ut, si vera sunt omnia, quæ ex ore eius de tua inestimabili pietate audiui, nunc in tam horrenda mortis imagine positus experiar, & tuo munere absolutus, deinceps ab hac piratica inuasionem desistam, tuæque religioni debita deuotione iugiter inheream.*

Hæc cum dixisset, ex multa mæroris & inedia defecione in somnum resolutus est, continuoque dilectum Apostolum suum Ottonem cernit Pontificali infula redimitum adstare, & virga pastorali latera dormientis pulsare. Qui attonitus & præ gaudio lacrymans, hac flebili voce eum compellat. O Pater sancte, ô serue Dei viui, quise sic inopinatum his appulit oris? At ille; propter te, inquit, veni: surge quantocius, & sequere me. Cui captiuus: quomodo, ait, Domine pater surgam tantis catenarum nexibus irretitus? Tunc Pater benignus, signo Crucis edito, erexit eum, statimque vincula eius, cælesti virtute, dicto citius, soluta ceciderunt in terram. Cui seruus Domini: Ecce, ait, absoluit te Christus, cui credidisti. Memento, ut, cum redieris in terram tuam, omnibus ciuibus tuis legationem meam proferas. Grauem quippe offensam Dei incurrerunt pro eo, quod cultu eius neglecto, prisca idololatria sordibus se polluerent veriti non sunt: & nisi quantocius respiscant, cælestis ira vindictam aut hic, aut in futuro seculo multipliciter incurrant. His dictis euauit ex oculis eius.

At ille concitus egrediens, cursu rapidissimo venit ad mare. Sed, quid ageret, dubius intra semetipsum variis cogitationibus æstuabat dicens: Ecce Deus per merita beatissimi patris mei

Otto-

Oratio eius ad Deum.

S. Otho appareret VVartschabo.

Liboratur ex Vinculis ape S. Othonis.

*Diuinitus of-
fertur ei nauicula.*

Othonis absoluit me: sed quomodo tanta maris spatia sine nauis transibo? Hæc animo voluens in tetra noctis silentio, aspicit modicam coram se nauiculam littoribus sine vectore appulsam, in qua non nisi vnus homo gnarus & exercitatus in his, vehi posset: quam sine cunctatione ingressus, pelago se committit, sola fide munitus, & hæc secum reputans: *Satius duco in profundo mari, si sic necesse est, introire, quam denudò cruentas hostium manus incidere: qui, si me, quod absit, in hoc littore comprehenderit, nouis & inauditis cruciatibus laniatum crudeliter strangulabunt.*

** Interire.*

*Sine remige
transfretat.*

Venit Stetinæ.

*Liberationis
sua modum ex-
ponit.*

Sed adscendente eo in nauiculam statim Dominus ventum validissimum misit in mare, qui eum sine mora ad litus Stetinensis ciuitatis sine remige perduxit. Egressus ad terram, cum lacrymis Deo omnipotenti, & beatissimo Patri suo Ottoni debitas gratiarum actiones exsoluit, maximoque ciuium suorum gaudio & admiratione susceptus, omnem iacturæ & ereptionis suæ ordinem eis exposuit: qui etiam in testimonium miraculi huius, nauiculam ipsam in portâ Urbis introitu suspenderunt. Sed à malis incitati sacerdotibus, legationem pij Doctoris sui spreuerunt in eodem errore durantes, quoad vsque Præsul ipse denudò eos visitans, ad viam veritatis reuocaret. Quod, quo ordine factum sit, subsequens narratio declarabit.

De secunda profectioe S. Othonis ad Pomeranos Apostatas.

CAPVT TERTIVM,

Ebbo.

gitur electus Dei Pontifex audiens inimicum bono semini zizania super feminasse, non est passus Stetineses claudicare in duas partes, Domino & idolis seruiendo; sed, petita benedictione à Domino Apostolico Honorio, & serenissimo Rege Lothario, Barbarorum fines rursus adire disposuit, tam pro Apostatis ad sinum Ecclesiæ reuocandis, quam etiam pro alia gente, videlicet

*Anno Christi
1128.*